

Genvordigheder, syntes han altid rolig og tilfreds. Dette undrede Folk og foruroligede dem tillige, saa meget mere som han ikke søgte Trøst i Religionen, aldrig gik i Kirke, endsige til Herrens Bord, og derfor af Præsten blev betegnet som en af de ulykkelige, der var hjemfalden til den evige Fortabelse. Og endda skulde han — efter hvad man havde faaet oplyst ad anden Vej — have været gift engang og haft baade Hjem og Børn, ja, der var dem, som mente at vide, at han desuden havde været meget rig, hvad det lange Udenlandsophold, han ved enkelte Lejligheder havde talt om, ogsaa nok kunde tyde paa.

En af dem, paa hvem hans Personlighed havde gjort stærkest Indtryk, var hans Genbo, Skolelæreren, en yngre Mand med en nyvakt Aand. Han havde holdt meget af at smutte over til »Assistenten« om Aftenen for at faa sig en Passiar med ham om alvorlige Ting, og han havde (med lidt belagt Samvittighed forresten) altid følt sig særdeles vel tilpas hos ham trods hans ofte gudsbespottelige Tale. Skolelæreren var en Mand, der endnu ejede sin Barnetro ubeskaaren, og da han tillige beflittede sig paa i alle Forhold at leve som et ærligt og redeligt Menneske, mente han at turde haabe paa engang at faa Del i den evige Salighed. Ikke desmindre havde han mange triste og nedslaaede Timer, og han havde ikke kunnet skjule for sig selv, at hans gudløse Genbo